

Мері Поппінс (скорочено)

Памела Ліндон Треверс

Памела Ліндон Треверс

Мері Поппінс

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

СХІДНИЙ ВІТЕР

На Вишневій Вуличці по один бік тягнуться будинки, по другий бік – парк, а посередині ростуть вишні. На цій вулиці стоїть Будинок №17, про нього уся оця книжка. Цей будинок найменший на всю Вуличку, і його б треба пофарбувати. Господарі будинку – містер Бенкс і місіс Бенкс. У них є 4 дітей: Джейн – старшенька, Майкл – трохи молодший, і Джон з Барбарою – близнята. У будинку жили ще: місіс Брілл, яка варила їсти, Елін, яка подавала до столу, і Робертсон Ей, який підстригав газон, чистив ножі й черевики, хоч містер Бенкс казав, що Робертсон "марнує свій час і мої гроші". І, крім них усіх, була ще нянька Кеті, яка покинула будинок.

Місіс Бенкс потрібна була нова нянька. Містер Бенкс радив дати оголошення в газету. Одного ранку містер Бенкс збирався на роботу і помітив, що надворі дуже холодно, і дме східний вітер. Містер Бенкс відправився на роботу в місто, де він робив гроші.

Отож містер Бенкс пішов із дому, взявши свого чорного портфеля, а місіс Бенкс подалася до вітальні й цілий день писала листи до газет, прохаючи якнайшвидше прислати декількох няньок, бо вони їй негайно потрібні; а нагорі, в дитячій кімнаті, Джейн із Майклом дивилися у вікно, цікаві побачити, хто до них прийде. Діти раділи, що нянька Кеті пішла, бо вони її не любили.

Ввечері місіс Брілл і Елін прийшли дати Джейн і Майклові вечеряти й викупати близнят. А після вечері Джейн із Майклом посідали біля вікна, виглядаючи містера Бенкса і слухаючи, як східний вітер шумить між голим гіллям вишень у Вуличці. Дерева так нагинались і викручувались, що в сутінках здавалося, ніби вони збожеволіли і самі виривають із землі своє коріння.

Раптом до будинку прийшла якась жінка. Однією рукою вона притримувала на голові капелюшок, а в другій несла велику сумку. Джейн і Майкл крізь вікно побачили, що жінка не йшла, а її ніс вітер. Жінка мала блискуче чорне волосся, була струнка, руки й ноги мала великі, а маленькі очі були сині й проникливі.

Діти чули, що жінка не мала ніяких рекомендацій, але мати погодилася взяти її за няньку. Місіс Бенкс повела жінку нагору до дитячої, і жінка не йшла, а ніби виїхала нагору. Майкл і Джейн зачудовано дивилися на незнайому гостю. Жінку звали Мері

Поппінс. Вона прискіпливо роздивилися дітей і сказала, що залишиться.

Коли мати пішла, Джейн з Майклом підійшли ближче до Мері Поппінс. Діти спитали, як вона прийшла. І няня сказала, що вітром. Коли Мері Поппінс нахилилася, щоб розпакувати сумку, діти здивовано побачили, що вона порожнісінька. Але з цієї сумки Мері Поппінс витягла накрохмалений білий фартух, великий шматок туалетного мила, зубну щіточку, пакетик шпильок для кіс, пляшечку парфумів, невеличкий розкладний стільчик, коробочку м'ятних таблеток. Няня дістала з сумки здоровенну пляшку з написом: "Вживати по чайній ложці перед сном". До пляшки була прив'язана ложка. Мері Поппінс сказала, що це ліки для дітей. Майкл пити не хотів, але няня дивним чином змусила його скоритись. Та для хлопчика ліки мали смак суниного морозива. Для Джейн ліки мали смак лимонного соку з цукром. Близнятам теж сподобалися ліки, що були схожі на молоко. Наостанку Мері Поппінс знов налила в ложку рідини і урочисто випила сама, сказавши: "Пунш із ромом". Мері Поппінс роздягла дітей і вклала спати.

Згодом вона витягла з сумки сім байкових нічних сорочок, чотири ситцевих, коробку доміно, дві купальні шапочки і альбом з листівками. А наприкінці дістала з сумки розкладне ліжко з простирадлом і пуховою ковдрою і поставила між ліжечками Джона й Барбари. Джейн і Майкл зацікавилися дивом.

Мері Поппінс, накинувши на голову одну з семи байкових нічних сорочок, заходила під нею роздягатись, наче під наметом. Майкл, зовсім зачарований цією новою несподіванкою, спитав, чи вона їх не покине. Няня сказала, що пробуде з дітьми, поки вітер зміниться. Отак Мері Поппінс оселилася в будинку №17 на Вишневій Вулиці. Загалом, усі раділи, що з'явилась Мері Поппінс.

СМІШИЛЬНИЙ ГАЗ

Мері Поппінс привезла Майкла і Джейн до свого дядька – містера Перука. Будинок дядька був на вулиці Робертсона. Двері будинку відчинила худорлява, не дуже привітна жінка. Няня назвала її місіс Перук, але жінка казала кликати її міс Персіммон. Вона, здавалося, була дуже ображена, і діти подумали, що, мабуть, містер Перук якийсь дивак, коли міс Персіммон так тішиться, що вона не місіс Перук.

Діти з Мері Поппінс пройшли на другий поверх, де у великій, привітній кімнаті горів камін, а посередині стояв здоровенний стіл, накритий до чаю: чотири чашки з блюдцями, стосик бутербродів, булочки, кокосові тістечка і великий сливовий пиріг з рожевою поливою.

Дядька Альберта не було видно. Раптом Джейн з Майклом глянули вгору й, на превеликий свій подив, побачили кругленького, товстого, лисого добродія, що висів у повітрі, ні за що не тримаючись. Містер Перук сказав, що у нього сьогодні, здається, день народження.

Містер Перук сказав дітям, що він – весела людина, яка любить сміятися. І якщо його день народження випадає на п'ятницю, то він так сміється, що набирається смішільним газом, і просто не може втриматися на землі. А щоб спуститися дотолу, йому треба подумати про щось сумне.

Джейн з Майклом не робили нічого кумедного, а тільки приголомшено дивилися на містера Перука, а він знов гучно реготав і підскакував і перекидався вгорі, мов надувна кулька. Раптом діти і собі зареготали, а потім обоє шугнули угору. Містер Перук сказав, що вони просто наковтались смішильного газу.

Мері Поппінс усе ще стояла внизу, доволі серйозна. Дядько почав вибачатися перед нею за те, що сміх перейшов на її підопічних. Діти покликали няню до себе, попросивши згадати щось смішне. Але дядько сказав, що їй досить лише захотіти – і вона злетить, навіть не усміхнувшись. І він якось дивно, загадково поглянув на Мері Поппінс.

Мері Поппінс сказала, що, оскільки, усі не зможуть спуститись, то вона мусть піднятися до них. І з цими словами, на диво Джейн і Майклові, вона опустила руки вздовж боків і, навіть злегесенька не всміхнувшись, шугнула догори і вмостилася біля Джейн, що уже сиділа в повітрі.

Виявилося, що пригощатися неможливо, бо стіл унизу. Тому дядько Перук наказав усім думати про щось сумне. Майкл думав про школу, про те, що одного чудового дня йому доведеться піти вчитися. Але сьогодні й це здалось йому веселим, і він засміявся. Джейн подумала, що за чотирнадцять років стане дорослою. Але це було зовсім не сумно, а, навпаки, дуже гарно і досить утішно. Містер Перук теж не міг засумувати. Тоді дядько попросив Мері Поппінс допомогти, і стіл шугнув через усю кімнату вгору і, плавно повернувшись у повітрі, став перед ними. Усі розташувалися вгорі круг столу і почали їсти пиріг.

Раптом двері кімнати відчинилися, і на порозі стала міс Персіммон з чайником окропу на таці. Вона думала, що для гостей треба буде ще гарячої води. Те, що усі сиділи в повітрі, дуже обурило міс Персіммон. Але й вона піднялася згодом вгору, усупереч власному бажанню. Вона мало не плакала від сорому, коли, нарешті, дісталась до столу і поставила на нього чайник із водою. "Дякую", — спокійно і дуже ввічливо сказала Мері Поппінс. Після цього міс Персіммон повернулася і почала падає додолу. Ледве торкнувшись підлоги, вона прожогом кинулася геть з кімнати.

Перук і діти реготали з міс Персіммон, але раптом Мері Поппінс сказала, що пора додому. І враз, в одну мить, Джейн з Майклом і містер Перук опустилися на землю. Думка про те, що треба Джейн і Майклові йти додому, була їхня перша сумна думка цього дня, і тільки-но вона з'явилася в їхніх головах, як весь смішильний газ одразу вивівся з них.

Дорогою додому Майкл спитав Мері Поппінс, чи часто її дядько літає в повітрі. Але няня вдала, що такого зовсім не було. Джейн з Майклом презирнулися поза спиною в Мері Поппінс. Вони більше нічого не сказали, бо знали, що марно з нею сперечатись, хоч би які дива діялись перед очима.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Міс Жайворон мешкала в сусідньому величезному будинку. Навіть Адмірал Бум заздрив міс Жайворон через чудовий будинок, хоча й сам мав не гірший. До будинку міс Жайворон вело двоє воріт. Одні – для родичів і приятелів, а другі – для різника, пекаря і молочаря.

Джейн з Майклом завжди знали, коли міс Жайворон у себе в садку або десь поблизу у Вуличці, бо на ній було стільки брошок, намиста й сережок, що вона вся дзвеніла й бряжчала, наче полковий оркестр. І щоразу як вона їх зустрічала, то питала: "Як наше здоров'ячко сьогодні?". Діти не знали, про чиє здоров'я вона питала: своє чи їхнє.

У міс Жайворон був песик Ендрю, який жив розкішним життям. Він спав на шовковій подушечці у кімнаті міс Жайворон, двічі на тиждень їздив у її машині до перукаря; він їв вершки щосніданку, щообіду й щовечері, а інколи ще й креветки, і мав аж четверо пальт. А вже коли був день народження в Ендрю, то на його святковий пиріг ставили дві свічки замість однієї за кожний прожитий рік.

Ендрю дуже не любили всі на Вуличці. Песик навіть мав дві пари маленьких шкіряних черевичків, щоб гуляти в Парку за будь-якої погоди. Всі сусіди називали песика нікчемою, але Мері Поппінс заборонила дітям так казати.

Життя, яким жив Ендрю, йому просто остогидло. Він віддав би половину усього свого багатства за шмат сирого м'яса, замість осоружної курячої грудинки чи омлету зі спаржею. Ендрю плекав мрію бути простим дворовим собакою. Він ще й разу не минув свого родоводу, який висів на стіні у вітальні міс Жайворон, не здригнувшись із сорому. І не раз, не два він думав собі, що нехай би краще в нього не було ні батька, ні діда, ні прадіда, коли міс Жайворон із цим так носиться.

Коли траплялася нагода, він так і летів до воріт, щоб побачити якогось дворового собаку. Найбільшим приятелем Ендрю був не просто собі дворовий собака, а посміх людський. Він був наполовину ердель, наполовину гончак. Де тільки траплялася на вулиці бійка, він ліз у найбільшу гущу; йому перепало від листоноші та регулювальника. І найдужче в світі любив він нишпорити в смітті. Але Ендрю любив його і, де лиш міг, шукав з ним зустрічі. Іноді їм щастило хіба що мимохідь обнюхати одне одного в парку, але траплялось, хоч і дуже рідко, що вони довгенько гомоніли собі вдвох під хвірткою. І раптом посеред розмови з вікна лунав голос міс Жайворон, і чужий пес підводився, показував їй язика, підморгував Ендрю і перевальцем рушав від хвіртки, ніби йому було байдужісінько про все на світі.

Ендрю, звичайно, ніколи не дозволялося виходити за хвіртку. Тож уявіть собі, як здивувались Джейн і Майкл, побачивши, що Ендрю сам-самісінький женеться повз них парком, прищуливши вуха й задерши хвоста, ніби доганяючи тигра. Мері Поппінс рвучко смикнула візок з близнятами на себе, щоб Ендрю зопалу не увігнався в нього. А Джейн з Майклом почали його дражнити. Та вони дуже здивувалися, коли собака почав розмовляти з Мері Поппінс. Вони про щось поговорили, і собака побіг.

Діти допитували няню, про що вона говорила з собакою, але вона нічого не хотіла сказати. Діти з Мері Поппінс поверталися додому і саме мали перейти вуличку

навпроти свого будинку. Раптом вони почули крики біля будинку міс Жайворон. Обидві покоївки міс Жайворон бігали, мов несамовиті, по садку, зазираючи під кожний кущ і заглядаючи на кожне дерево, так наче загубили найдорожчий скарб. Міс Жайворон метушилася в садку, вимахувала руками й знай кричала, що пропав Ендрю.

Майкл побачив Ендрю, що уже йшов назад, і крикнув міс Жайворон, що собака вже знайшлася. Ендрю ішов так поволеньки й так спокійно, ніби нічим у світі не журився, а обіч нього йшов його найкращий друг. Міс Жайворон наказала Ендрю йти додому, але він не йшов. Мері Поппінс сказала, що Ендрю не піде, якщо разом з ним не піде його приятель. Няня повідомила міс Жайворон, що її Ендрю каже, що піде собі геть звідси і житиме разом з своїм приятелем, якщо приятелеві не дозволять жити тут із ним.

Міс Жайворон мало не плакала. Ендрю гавкнув і відвернувся. Чужий пес підвівся. Жінка змушена була погодитися прийняти чужого собаку, але сказала, що спатиме він на вугіллі у підвалі. Та Мері Поппінс сказала, що Ендрю хоче, щоб його друг був поруч з ним у кімнатах. Врешті, міс Жайворон не лишалося нічого, як погодитися. Крім того, Ендрю виборів собі право не вдягати пальт, а його друг тепер отримав кличку Віллебі.

КОРОВА-ТАНЦЮРИСТКА

У Джейн боліло вухо. Майкл майже цілий день сидів біля вікна й розказував Джейн, яка лежала, про все, що діялося надворі. Часом те, що він казав, було нудне собі, а часом то й дуже цікаве. Хлопчик бачив Адмірала Бума, покоївку міс Жайворон, Робертсона. Джейн сказала, що Робертсон Ей має хворе серце, і лікар наказував йому менше працювати.

Раптом Майкл побачив на вулиці корову! Мері Поппінс теж визирнула у вікно. Няня сказала, що ця корова колись давно була щира приятелька її матері. Діти почали розпитувати Мері Поппінс про корову. Няня розповіла, що корову звали Руда Корова. Вона жила в найкращому лузі, їла кульбаби, була дуже пристойна добродійка, завжди поводитись, як справжня леді. Руда Корова була дуже зайнята. Вранці вона давала уроки Рудій Теличці, своїй доні, а після обіду навчала її гарно поводитись і мукати. Потім вони удвох вечеряли, і Руда Корова навчала Руду Теличку відрізняти добре зілля від поганого. Дні її минали всі однаковісінько. Одне Руде Телятко виростало і йшло у світ, а замість нього з'являлося інше.

Однієї ночі сталася несподіванка. Коли вже Руда Теличка давно спала, Руда Корова раптом підхопилася і пішла танцювати. Вона танцювала натхненно й прекрасно, поміж танцями робила реверанси і низько вклонялася, черкаючись головою об квітки кульбаби. Та зрештою втомилася і вирішила, що вже натанцювалася досхочу й що треба лягти спочити. Але, на превеликий подив собі, вона відчула, що не може спинитися і не танцювати. Коли вона спробувала була лягти біля Рудої Телички, ноги її не послушалися.

Настав ранок, а вона все танцювала, і Руденька Теличка мусила снідати кульбабами сама-самісінька, бо Руда Корова неспроможна була навіть трішечки спинитися, щоб попоїсти.

Цілісінький день вона танцювала, а Руда Теличка бігла слідком за нею і жалібно

мукала. Коли ж настала й друга ніч, а вона все так само танцювала і так само не могла спинитися, Руда Корова стурбувалась. А коли протанцювала без упину цілий тиждень, то просто-таки мало з розуму не спала.

Руда Корова вирушила на пораду до Короля. Цілу дорогу вона танцювала. Інколи їй щастило вскубнути який пагінець із живоплоту понад шляхом, і кожний, побачивши її, торопів з дива. Аж ось вона прийшла до палацу, у якому жив Король. Він сидів на троні і укладав нову збірку законів. Його секретар записував їх. Довкола було повно придворних і фрейлін. Король почав збиратися до перукаря, коли прийшла Корова. Він наказав їй не танцювати, але нічого не вийшло. Корова просила поради, що ж зробити, щоб не танцювати. І раптом Король помітив, що в Корови на розі зачепилася падуча зоря! Король наказав придворним зняти зорю. Та як вони не старалися, нічого не виходило. Тоді Король сказав Корові, що їй треба перескочити Місяць. Можливо, це допоможе. Корова якусь мить поміркувала – і зважилась.

Король витягнув золотий свисток і дав ним команду стрибати. Руда Корова набрала повітря, відштовхнулась як тільки могла найдужче – і скочила! Це був нечуваний стрибок! Зненацька, освітлена ясним сяйвом, Корова відчула холодний дотик місячного проміння. Вона заплющила очі, пролітаючи над Місяцем, а коли яскравий, чарівний місячний блиск перестав її сліпити, Руда Корова відчула, що зірка спала з її рога. Ще мить – і Руда Корова знов стояла на Землі, на рідному лузі. І вона не танцювала. І знову вона почала жити так, як жила раніше.

Спершу їй дуже подобалось таке спокійне, нормальне життя. Але з часом вона збагнула: їй бракує її зірки. Видно, Руда Корова неабияк звикла танцювати і впиватися почуттям щастя. Вона стала нервова. Втратила апетит, і її характер дедалі дужче псувався. Тепер вона часто плакала, нібито без жодної на те причини. Кінець кінцем, вона прийшла до матері Мері Поппінс, усе їй розповіла і попросила поради. Мати сказала, що щоночі зриваються мільйони зірок, тому треба шукати. І Руда Корова вирушила у пошуки зірки.

...Мері Поппінс замовкла. Тепер діти знали, чому прийшла Корова на їхню вулицю.

МІСІС КОРРІ

Мері Поппінс, Майкл, Джейн і близнята у візочку робили покупки. Спочатку вони купили ковбасок у різника. Він був гладкий і привітний чоловік, хотів поговорити з Мері Поппінс, але вона поводитися холодно. Вийшовши з його крамниці, вона зирнула у вітрину і помилювалася своїми новенькими ясно-брунатними черевичками. Потім усі пішли купувати рибу. Рибник – довготелесий, худий чолов'яга, мав сумне обличчя. Мері Поппінс теж з ним холодно обійшлась, а у вітрині його магазину теж помилювалася черевичками.

На тротуарі вона зупинилась, переглянула свій список і зазначила галочками, що вже куплено. Майклу уже було набридло ходити по магазинах, але на його невдоволення няня відповіла, що він може сам вернутися додому. Та коли він почув, що наступна покупка – коржики з імбиром, то попросився іти далі.

Діти опинилися у чудній крамничці. Вона була дуже маленька і дуже занедбана. У

тьмяній крамничці діти розгляділи засклений прилавок, що тягся вздовж аж трьох стін, і під склом унизу лежали рядками коржики з імбиром. Вони були так густо всіяні позолоченими зірочками, що від того вся крамничка ніби аж світилася. Мері Поппінс гукнула: "Фенні, Енні, де ви?". За прилавком з'явилися дві жінки небачено великого зросту й потиснули Мері Поппінс руку. Це були сестри Енні і Фенні. Кожна урочисто потиснула ручки дітей. Близнята від їх потисків зайшлися плачем. І тоді з глибини крамнички вийшла крихітна й тендітна, дуже стара жінка. Вона захоплено всміхалась. І її ноження в невеличких м'якеньких черевичках аж пританцьовували. Вона підбігла до візочка, злегка погойдала його і швидко-швидко заворушила перед носом у Джона й Барбари своїми сухенькими, кривими, старенькими пальчиками. Малі відразу перестали плакати і почали всміхатись. Жінка відламала в себе на руці два пальці і простягла один Джонові, другий Барбарі. Замість відламаних пальців умить вирости нові. Старенька сказала Мері Поппінс, що дала дітям цукор.

Няня знала цю стару, яку звали місіс Коррі. Старенька була мамою Енні і Фенні. Дочки дуже боялися своєї матері. Коли стара почула, що Фенні й Енні ще не дали покупцям коржиків, то дочки від погляду та лютого, моторошного голосу матері, заплакали. Джейн навіть крадькома подала міс Енні свою хустину. Велетенська сльозина вмить змочила її наскрізь, і міс Енні, вдячно поглянувши на Джейн, викрутила її, перш ніж віддати дівчинці.

Місіс Коррі дала 13 коржиків, а Мері Поппінс витягнула три пенси. Місіс Коррі наказала приліпити гроші до її сукні. Діти аж тепер придивились до темної довгої сукні місіс Коррі і раптом побачили, що вона вся всипана монетками в три пенси, як маскарadne вбрання яскравими блискітками. Мері Поппінс приліпила монету на комір сукні місіс Коррі. На диво Джейн і Майклові, монета пристала. Тоді й вони приліпили свої – Джейн – на праве плече місіс Коррі, а Майкл – на облямівку сукні спереду. Місіс Коррі запитала дітей, що вони роблять із зірками з коржиків. Джейн сказала, що складає їх під носовими хусточками у верхній лівій шухляді комода. А Майкл сказав, що ховає їх в шафі, на нижній полиці, в коробці з-під черевиків. "Верхня ліва шухляда в комоді і коробка з-під черевиків у шафі", — повагом промовила місіс Коррі, ніби запам'ятовуючи це. Потім вона перевела погляд на Мері Поппінс і легенько кивнула їй головою. І Мері Поппінс ледь помітно кивнула у відповідь. Вони ніби мовчки про щось змовилися.

Діти не зчулися, як вийшли з крамнички, яка згодом ніби десь зникла.

А вночі Майкл і Джейн почули, що у їхню кімнату хтось скрадається. Це була Мері Поппінс у пальті й капелюшку – готова до виходу. Діти стежили за нею напівзаплющеними очима. Ось вона підбігла до комода, витягла шухляду і зараз же засунула. Тоді навшпиньки підійшла до шафи, відчинила її і щось туди поклала чи щось узяла звідти. Мері Поппінс швидко вийшла з кімнати.

Знизу, так ніби з садка, брат і сестра почули чийсь голоси: там стиха, дуже поважно й захоплено про щось перемовлялися. Джейн миттю скочила з постелі й поманила Майкла. Вони босоніж підкралися до вікна і визирнули надвір. Внизу на Вуличці перед

їхньою хврткою стояла одна невеличка і дві здоровенні постаті: місіс Коррі з міс Фенні й міс Енні. На велетенському плечі міс Фенні гойдалися дві довжелезні драбини, а міс Енні тримала в одній руці здоровенне відро із чимось таким, ніби клей, а в другій – величезну малярську щітку. Мері Поппінс вийшла до них і щось несла у кошику. У ньому няня несла щось таке, від чого, здавалось, розходилося тьмяне таємниче світло. Місіс Коррі взяла Мері Поппінс під руку. І вона кинулася вперед, а за нею рушили міс Фенні й міс Енні.

Джейн з Майклом побачили, як усі четверо пройшли Вишневою Вуличкою, тоді звернули трохи ліворуч і вийшли на пагорб. Там, нагорі, де вже не було будинків, а тільки росла трава й конюшина, гурток зупинився. Міс Енні поставила додолу відро з клеєм, а міс Фенні скинула з плеча драбини й поставила їх сторч. Потім сама вона взялась тримати одну, а міс Фенні другу.

Тільки-но міс Фенні та міс Енні прилаштували драбини так, що вони одним кінцем стояли на землі, а другим уперлися в небо, місіс Коррі, підхопивши однією рукою кінчик сукні, а другою відро з клеєм, ступнула на нижній шабель однієї драбини й побралася догори. Мері Поппінс із кошиком у руці полізла вгору другою.

Далі Джейн з Майклом побачили щось небувале. Вибравшись на вершечок драбини, місіс Коррі вмочила щітку в клей і мазнула по небі. А Мері Поппінс узяла з кошика щось блискуче і приліпила на те місце. Коли ж вона прийняла руку, діти побачили там зірку з імбирного коржика... Як тільки зірка опинялася на небі, вона починала яскраво мерехтіти.

Аж ось вони й скінчили. Мері Поппінс помахала кошиком, показуючи місіс Коррі, що там більше немає зірок. Тоді обидві спустились додолу, і весь гурток рушив з пагорба вниз. Міс Фенні несла на плечах драбини, а міс Енні стиха бряжчала відром з-під клею. На розі вони спинилися і з хвилину про щось гомоніли. Тоді Мері Поппінс потиснула всім руки і побігла Вуличкою додому. Місіс Коррі і її дочки подалися в інший бік.

І ось діти почули, як Мері Поппінс вийшла сходами нагору, навшпиньки перебігла їхню кімнату і зайшла до другої, де вона завжди спала поміж ліжечками Джона й Барбари. Коли її кроки стихли, Джейн з Майклом пішли шукати свої зірки у шафі, але їх не було.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

ПРО ДЖОНА ТА БАРБАРУ

Джейн з Майклом пішли в гості. Будинок аж до вечора стояв тихий і спокійний.

Унизу, в кухні, місіс Брілл, примостивши на ніс окуляри, читала газету. Робертсон Ей сидів у садку й пильно бив байдики. Місіс Бенкс умостилась на канапі у вітальні, підібгавши ноги. Нагорі, в дитячій кімнаті, Мері Поппінс гріла біля каміна малі сорочечки близнят. Сонце світило у вікно, і Джон просив сонячний промінь посунутися. А Барбара простягала руки до того теплого саява.

Діти побачили Шпака, що мешкав на вершечку димаря. Шпак був дуже балакучим, але й він сказав, що минулої суботи вночі Джон не вгавав. Джон сказав, що він просто нездужав. Барбара дала Шпакові свого пів коржика. Птах почав жадібно клювати. "Дякую", — багатозначно промовила Мері Поппінс. Але Шпак так допався до їжі, що не помітив докору.

Джон, розімлівши на сонечку, запхав пальці правої ноги до рота і провів ними в тому місці, де саме починали різатися зуби. Джон згадав тітку Флоссі, котрій вчора дуже сподобалися його витівки. Барбара теж згадала, що тітці сподобалося, як вона стягала шкарпетки з ніжок.

Близнята розуміли мову тварин, тому вважали себе розумнішими за Джейн із Майклом. Мері Поппінс сказала близням, що їхні брат і сестра теж колись розуміли мову тварин, вітру, природи. Шпак погодився і сказав, що після року діти усе забувають, тільки у Мері Поппінс лишилося вміння спілкуватися з тваринами. Адже няня – не така, як інші.

Раптом заговорив вітер. Близнята зраділи, але коли няня сказала, що вони забудуть мову вітру, Барбара тихенько заплакала, а в Джона на очі набігли сльози. Діти плакали, тому до дитячої увійшла місіс Бенкс. Вона кинулась до близнят. Мері Поппінс сказала, що у них, мабуть, ріжуться зубки.

Шпак квапливо проковтнув сміх. Мері Поппінс подивилася на нього. Він схаменувся і вже поважно став дивитися, щоб буде далі.

Місіс Бенкс пестила малят, то одне, то друге, приказуючи над ними всілякі ніжні слова, що, як їй здавалось, мали їх утішити. І враз Джон замовк. Він був дуже чемний і страх як любив свою маму. Тоді й Барбара, щоб не відстати від свого чемного братика, підвела личко від подушки і, ще вся в сльозах, стягла з обох ніг шкарпетки.

Місіс Бенкс вийшла і причинила двері. Тієї ж миті Шпак гучно зареготався. Тоді Джон сказав, що нізащо нічого не забуде. Мері Поппінс знов нишком усміхнулася, наче сама собі казала: "Я краще знаю". А Шпак, пореготавши, майнув за вікно.

Невдовзі після того, як зубки, добре попомучивши Близнят, прорізались, як і належить усім на світі зубкам, в родині Бенксів відсвяткували перший день народження Джона й Барбари.

Другого дня після вечірки Шпак, що літав на канікули до моря, повернувся до будинку №17. Шпак спитав, чи нема у дітлахів чого смачного для нього. Але Барбара і Джон тепер уже нічого не розуміли і не вміли говорити з птахом. Якусь мить Шпак прикро дивився на близнят. Тоді здвигнув рябенькими плечима.

ПОВНИЙ МІСЯЦЬ

Цілий день Мері Поппінс квапилася, а коли вона квапилась, то завжди бувала сердита. Усе, що робила Джейн, було погано, все, що робив Майкл, було ще гірше. Вона гримала навіть на близнят. Джейн і Майкл як могли намагалися не потрапляти їй на очі, бо знали, що часом краще, як Мері Поппінс тебе не бачитиме й не чути.

Діти залізли за канапу, щоб няня їх не бачила. Але Мері Поппінс все одно їх помітила. Та тепер вона вже не була така сердита. Вона швидко прибирала у дитячій,

навіть більше скидалася на вихор у капелюшку й фартусі, ніж на людину. Джейн з Майклом зроду не пам'ятали, щоб їх коли вкладали спати так швидко, як того вечора.

Але вночі дітей хтось покликав. За дверима не було нікого, але дітям здалося, що хтось кинувся сходами вниз. Джейн і Майкл метнулися туди ж таки. Усю дорогу той хтось чи щось було попереду. Ось вони вийшли у вуличку. Діти йшли вулицями, алеями, попід арками, через парки. І опинилися в зоопарку. Вхід був вільний. Здоровенний Бурий Ведмідь дав дітям квитки.

Джейн з Майклом пішли мандрувати по Зоопарку. Повний Місяць так і сяяв, і кожне дерево чи кущик, кожную квітку було видно, як удень. Отож діти могли дуже добре роздивитись усі павільйони й клітки.

По всіх доріжках бігали звірі. То в супроводі птахів, то самі. Двоє Вовків тупотіли позаду дітей, жваво про щось розмовляючи з Лелекою. Вдалині йшли поряд троє Верблюдів, а неподалік від них – Бобер та Американський Гриф, заглиблені в розмову. І всі вони, як здавалося дітям, розмовляли про одне – день народження.

Біля клітки Слона бігав рачки туди й сюди дуже гладкий старий добродій, а на спині в нього на двох невеличких ослінчиках сиділо вісім мавпочок. Джейн дивувалася, що завжди звірі катають людей, а тут людина катає звірят. Але старий добродій, сапаючи, побіг далі, одно кажучи, що його образили, і зник десь із мавпочками на спині.

Діти побачили невеличкого чорного Тюленя, який був на них злий. Але випірнув інший Тюлень і сказав, що діти – почесні гості і друзі.

Згодом Джейн побачила перед собою величезного Лева. Він сказав, що цієї ночі все навпаки, і сьогодні звірі годуватимуть людей. Лев повів дітей у великий Павільйон Котячих. У великому приміщенні було повно звірів: пантери й леопарди, вовки, тигри й антилопи, мавпочки і їжаки, вомбати, гірські кози й жирафи; зібрався тут і цілий гурт чайок та яструбів.

Лев потягнув Джейн із Майклом за собою, щоб знайти гарні місця. Раптом діти побачили клітки, у яких сиділо багато людей. В одній клітці були два опасистих літніх добродії. У другій клітці метушились діти. Звірі біля клітки дуже зацікавлено розглядали цю малечу, а декотрі намагались розсмішити дітлахів, просуваючи в клітку лапу або хвіст. У третій клітці були три літні дами в плащах і в галошах. Одна з них щось плела, а решта дві стояли біля ґрат, кричали на тварин і штурхали їх парасольками.

У одній клітці був Адмірал Бум. Він кидався у своїй клітці, кашляв, сякався і аж сичав з досади. Щоразу як він підходив до ґрат, Тигр злегенька торкав його палицею, і Адмірал тоді ще дужче сердився. Діти спитали Лева, які ці всі люди тут опинилися. Лев відповів, що ці люди ловили гав у Зоопарку та й незчулись, як замкнулася брама.

Четверо Бурих Ведмедів привезли візки з кормом. Потім вони по черзі відчиняли невеличкі дверцята в клітках і на вилах просували в них корм. Малятам кидали в клітки молоко в пляшках, вони хапали їх в обидві руки й жадібно тягли до рота. Старші діти хапали з вил коржики й кекси і тут-таки наминали. Дамам у галошах подали тонісінькі

бутерброди і ячне печиво на тарілочках, а чоловікам – котлети з баранини і заварний крем у склянках.

Згодом Джейн побачила, що Майкл говорить з Пінгвіном. Той стояв посеред доріжки, затиснувши під одним крилом великий зошит, а під другим здоровенний олівець, кінчик якого він раз у раз покусував у задумі. Виявилося, що Пінгвін складав пісню до Дня Народження і шукав риму до слова Мері.

Бурий Ведмідь провів дітей до будиночку, відчинив двері і легенько підштовхнув дітей уперед. Діти побачили, що вони – в Тераріумі. Просто посеред усіх змій, на колоді сиділа Мері Поппінс! Ведмідь сказав, що привів дітей, щоб привітали іменинницю. З найбільшої клітки вилізла Королівська Кобра. Вона ніжно поцілувала іменинницю – Мері Поппінс, спочатку в одну, а тоді в другу щоку. Кобра наказала усім сісти, і усі опустилися на підлогу, поскручувались клубками і звернули повні найглибшої пошани очі до Кобри й Мері Поппінс. Джейн і Майкл аж здригнулися з дива. Діти примостились на волохатих колінах Бурого Ведмеда. Виявилось, що Кобра – королева, а Мері Поппінс – її небога в третій по матері.

Кобра звернулася до Мері Поппінс і сказала, що давно день народження Мері не випадав на повню Місяця. Кобра подарувала Мері одну зі своїх шкір, з якої можна було зробити пояс, або черевички, або стрічку на капелюшок. Золотава шкіра раптом спала з Кобри, а натомість сріблястим блиском засяяла нова. Кобра кінчиком хвоста швиденько перебігла по скинутій шкірі, написавши ще й привітання. Було видно, що подарунок дуже сподобався Мері Поппінс, бо вона перепускала його то туди, то сюди на долонях, не могла відірвати від нього захоплених очей.

Задзвенів дзвоник. Чийсь басовитий голос, усе наближаючись, гукав: "Великий Танок!". Бурий Ведмідь заворушився, і Джейн з Майклом попідводились з його колін. Під ногами в них звивались змії, поспішаючи до виходу. Мері Поппінс церемонно вклонилася Кобрі і, не оглядаючись на дітей, швиденько подалася до великого майданчика посеред Зоопарку.

Кобра спитала Джейн і Майкла, чи вони хочуть піти з нею. І, не чекаючи відповіді, ковзнула поміж ними, порухом голови звелівши їм іти обабіч неї.

Почався Великий Танок. Усі звірі стали у велике коло з Мері Поппінс посередині. Потім усі вони заходили кружка, застрибали на задніх ногах, щосили виспівуючи Дику Пісню Джунглів, раз у раз вискакуючи поза коло, міняючись одне з одним місцями, як танцюристи в кадрилі.

Зненацька з усього того гамору вирізнівся тонкий, пискливий голосок Пінгвіна. Він співав свою пісню. Коло то широко роздавалося, то знов сходилось до купи, гойдалося в єдиному ритмі, немов маятник годинника. Навіть дерева то легенько нагинались, то випростувались, і сам місяць угорі, здавалося, гойдався, наче корабель на хвилях. Джейн з Майклом, дослухаючись, незчулись, як самі легенько загойдались, чи то, може, хтось їх загойдав. Джейн з Майклом почули над собою голоси батьків, а може це говорили Кобра і Ведмідь.

Зранку Джейн і Майкл з'ясували, що їм снився однаковий сон. Вони спитали Мері

Поппінс, чи це можливо, і чи вона теж була у зоопарку. Але няня сказала, що це просто був сон, а вона ніде не була. Але діти побачили, що стан Мері Поппінс був перехоплений пасочком із золотою, в лусочку зміїної шкіри.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

ЗАХІДНИЙ ВІТЕР

Був перший день весни. Той ранок діти запам'ятали назавжди. Насамперед тому, що їм уперше дозволили снідати внизу – з дорослими, а ще тому, що цього ранку містер Бенкс десь загубив свій чорний портфель, який знайшовся в кабінеті. Містер Бенкс вийшов у садок, потягнув носом повітря і сказав, що вітер сьогодні західний. І з цими словами містер Бенкс ухопив портфеля й капелюха і чимдуж поспішив на роботу.

Після сніданку Джейн побігла на грядки до Робертсона Ея – трохи попорпатися в землі. Вона саме досягла рядочок редиски, коли прибіг Майкл, увесь чорний і засапаний. Він показав компас і сказав, що це йому подарувала Мері Поппінс. Діти захвилювалися, бо знали, що Мері Поппінс ніколи не марнувала часу на всілякі церемонії. І за цілий той день няня не сказала ані однісінького сердитого слова. Щоправда, вона того дня взагалі майже не озвалася ні до кого й словом. Вона здавалась глибоко замисленою.

Надвечір вітер став дужчий і забурхав навколо Будинку. Він свистів і заводив у димарях, дмухав у щілини під вікнами, загортаючи ріжки килима в Дитячій. Мері Поппінс дала дітям вечеряти, прибрала зі столу. Потім навела лад у Дитячій і поставила підігріти чайник. Тоді легенько поклала одну руку на голову Майклові, а другу – на плече Джейн. Вона сказала, що віднесе черевики вниз Робертсонові Ею, хай почистить. Вона вийшла, тихо причинивши за собою двері. І враз обох так і потягло кинутись за нею, але щось їх ніби не пускало. І вони так і сиділи.

Нарешті Майкл занепокоєно сказав: "Її так довго немає, правда?". Немов у відповідь, над Будинком голосно завив і засвистів вітер. Зненацька тишу розбив різкий звук: то гучно хряснули надвірні двері. Діти кинулися до вікна й визирнули надвір.

Унизу, перед надвірними дверми стояла Мері Поппінс у пальті й капелюшку, з сумкою в одній руці й з парасолькою в другій. Вітер бурхав навколо неї, шарпав на ній одягу, збивав набік капелюшок. Але Джейн і Майклові здавалось, що вона того й не помічала, бо всміхалась так, мов вони з вітром про щось змовилися.

Якусь мить вона постояла на східцях, озирнувшись на двері Будинку. А тоді раптом розкрила парасольку, хоча надворі не було дощу, і підняла її над головою. І вітер підкинув парасольку вище й підняв Мері Поппінс у повітря. Діти не сумнівалися, що Мері Поппінс покинула їх назавжди. Кожне з них ухопило по близняті й піднесло до вікна. Близнята стиха заплакали. Джейн і Майкл, кожне вільною рукою, разом узялися за вікно, відчинили його і востаннє спробували вернути Мері Поппінс. "Мері Поппінс!" — загукали вони. "Мері Поппінс! Верніться!".

Але вона чи то не почула, чи то просто не звернула на той крик уваги. Бо летіла все

далі й далі, високо під хмари, аж поки нарешті зникла десь за горою.

Зненацька на сходах почулися кроки. Прийшла місіс Бенкс і сказала, що Мері Поппінс пішла від них. Мама була розлючена, бо няня не попередила її завчасно. Місіс Бенкс сказала дітям, що йде в гості, а в Елін вихідний день, тому доведеться прислати до дітей місіс Брілл. І вона неуважно поцілувала їх і вийшла.

Місіс Брілл прийшла до дітей, щоб вкласти спати. Під подушками дітей вона знайшла гарненький пакуночок. Там був у невеличкій плетеній рамці портрет Мері Поппінс, а під ним стояв напис: "Мері Поппінс. Портрет роботи художника Берта". Джейн раптом помітила, що до портрета був прикріплений папірець. Вона обережно розгорнула його. Там стояло: "Люба Джейн! Майклові буде компас, а портрет нехай лишається тобі. Au revoir. М.П.". Місіс Брілл пояснила, що "Au revoir" означає "До побачення". Джейн з Майклом презирнулися і подумали, що няня, можливо, повернеться. Майкл заплакав, і Джейн дала йому портрет.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.